

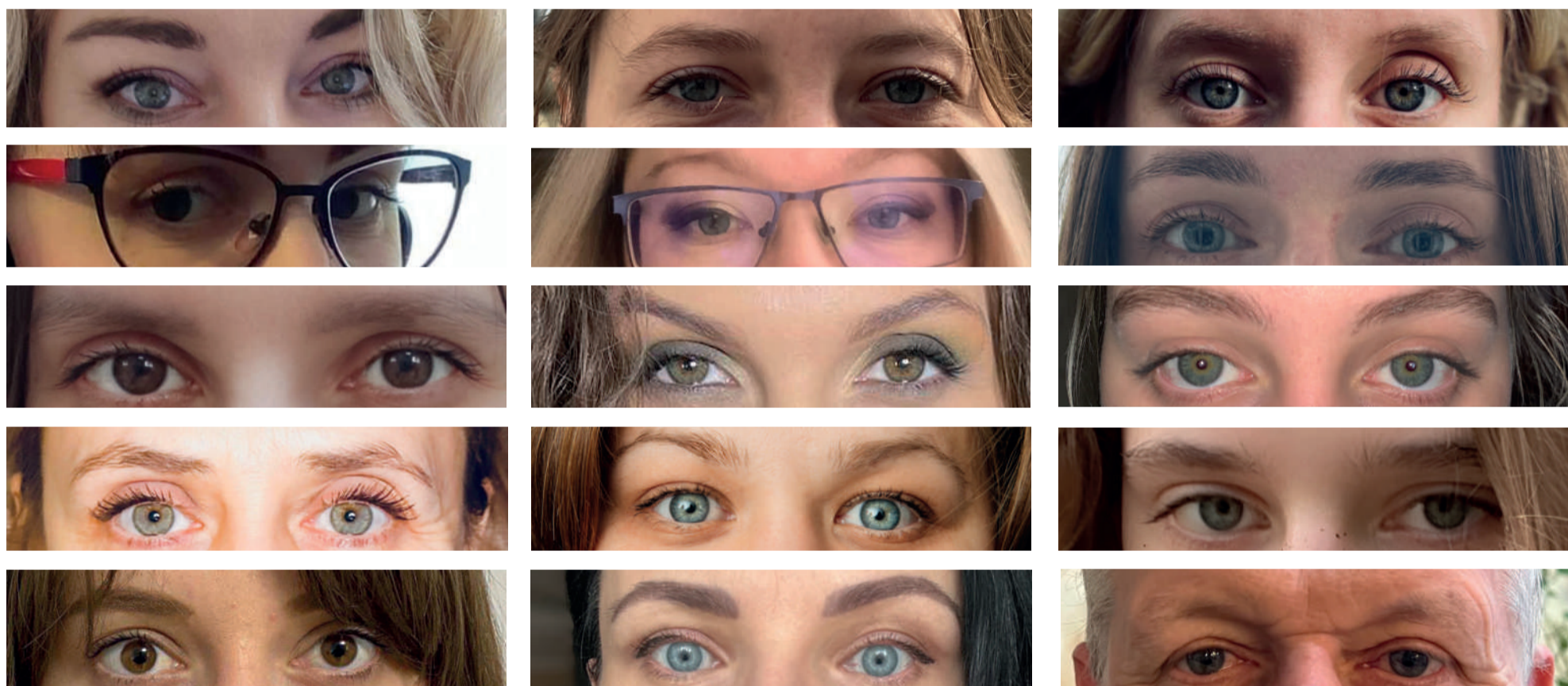
2 **Із підсумків**
2023 року
СТОР.

3 **Практична підготовка –**
фундамент освіти інженерів
СТОР.

4 **Етнографічна експедиція**
ужнівців
СТОР.

Очі «Погляду»...

Університетській газеті – 25 років



Наш часопис – знаковий іменинник! 26 січня 1999 р. вийшло перше число нової університетської газети. Вона зродилася з ініціативи тодішнього ректора, професора Володимира Сливки й ось уже 25 літ крокує в інфопросторі краю.

Поява видання стала вагомою подією. Адже в такий спосіб засвідчено: в альма-матер налаштовані серйозно готувати фахівців медійної сфери. Крім того, заснування ще одного періодичного ЗМІ в університеті проілюструвало, якого значення керівництво вишу надає інформаційній діяльності. І забігаючи наперед, слід зазначити, що саме очільники закладу багато в чому визначали обличчя «Погляду»: вони не втручалися в редакційну роботу, чим могли, підтримували газету, із розумінням ставилися до складності журналістського фаху.

Один з моїх улюблених викладачів з Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка Олександр Мукомела зазначав: «Чому вважають, що журналістика – складна професія? Тому, що треба все життя навчатися й удосконалюватися». Гадаю, що тезу сповна підтвердив і «Погляд», оскільки свій шлях газета проходила в навчанні та вдосконаленні. Про це засвідчили й нагороди часопису. Їх є чимало. Але виокремлю три: грамота за участь у I Всеукраїнській виставці студентських масмедіа і в Міжнародній науково-практичній конференції «Студентські масмедіа в Україні: реалії та перспективи розвитку» (Запоріж-

жя, 2007), 3 місце у всеукраїнському конкурсі студентських засобів масової інформації (Запоріжжя, 2008), лауреат обласної почесної відзнаки «Оберіг Срібної Землі» (Ужгород, 2008).

Успіхи давалися непросто. Адже попри загальну журналістську складність доводилося мати справу з додатковими труднощами. Часопис не просто інформував про важливі події із життя університету, краю, країни. Потрібно було готувати фахівців медійного напрямку. Приходили молоді, ненаточені пера. Їх доводилося дбайливо й неухильно гострити.

Зі становленням відділення журналістики набрався сил і «Погляд». Цьому сприяли викладачі профільної кафедри, колектив філологічного факультету, редакційна рада, до якої тоді входили: проректор Василь Опіярі, перша завідувачка кафедри журналістики, нині професорка кафедри української літератури Валентина Барчан, доцент філологічного факультету Іван Сенько, доцент, а згодом завідувач кафедри журналістики та нині декан факультету, професор Юрій Бідзіля. Усебічна підтримка керівників закладу, ученої ради, різних підрозділів вишу дали можливість газеті стати літописцем університету й творчою журналістською лабораторією. Невипадково при редакції газети було засновано книжкові серії «Студентська публіцистика» та «Наукові дослідження преси», авторками яких стали студентки, а нині випускниці відділення журналістики, магістерки Мирослава Гараздій, котра з першого курсу й до те-

пер працює в «Погляді», і Тетяна Лесюк.

Через школу «Погляду» пройшли сотні студентів. Чимало з них, систематично й цілеспрямовано співпрацюючи з редакцією, ставали призерами всеукраїнських олімпіад із журналістики, різних конкурсів для талановитої медійної молоді. Для багатьох газета слугувала справжнім трампліном у дорослу журналістику. Це, мабуть, головний здобуток «Погляду». У нього завжди були очі. Спочатку несміливі, експериментальні, обережні, але потім, із набуттям досвіду, упевненіші, не лише ремісничі, а й більше творчі. Це – очі п'яти студентських поколінь і старших колег, які молодшим підставляли своє професійне плече, виконуючи одну з десяти заповідей Кодексу професійної етики українського журналіста від 1997 року: «...моральний обов'язок – допомагати у фаховому становленні молодих журналістів».

Тим часом щороку поглядівська родина зростає. Де тільки не є тепер очі «Погляду» – у Швейцарії, Голландії, Польщі, Чехії, Києві, Мукачеві... Хтось продовжує працювати за фахом, хтось – ні. Але відданість часопису лишилася. Можливо, не тільки тому, що в газеті успішно працювали, а й змістовно відпочивали: традиції зустрічати День журналіста України й новий рік (в Ужгороді, Кам'яниці, Перечині, Львові...), участь у туристично-екологічних експедиціях Тисяю – теж про нашу газету! Вистачало кумедних, форс-мажорних, відряджувальних, екскурсійних, лабораторних,

цікавих ситуацій і обставин: затоплення внаслідок небуваної сніговиці, робота до півночі, щоб учасно здати номер у друк, підготовка спецвипусків, редакційне планування, обговорення свіжого номера, його розповсюдження в усі підрозділи, вичитування часопису в умовах воєнного стану без світла (іноді – навіть у кав'ярнях, забезпечених генераторами), своєчасна допомога братнього «Медіацентру» для усунення технічних неполадок, відділу постачання для забезпечення необхідними матеріалами, бухгалтерії для вирішення фінансових питань, відділу кадрів для вноормування штатного розпису, усебічна підтримка ректорату, подарунки спонсорів... І просто чисте тепле або коригувальне слово, щоб «Погляд» залишався поглядом. І ставав досконалішим...

Американський письменник Генрі Міллер писав: «Істинне призначення вашої подорожі – не місце на карті, а новий погляд на життя». Ось так і «Погляд» свою життєву подорож у 25 років намагався робити новим поглядом на те саме життя. І що виходило в нього краще, то це – завдяки всім, хто підтримував газету, зокрема й читачам (вони – часто далеко за межами Ужгорода й навіть Закарпаття). І надалі працюватимемо для вас. А наших очей ставатиме більше! Спасибі також нашим воїнам. Завдяки їм наш погляд теж буде Переможним!

Володимир Тарасюк,
«Погляд».

P. S. Продовження теми на с. 3-5, 7.

Із Днем соборності України!

Шановні колеги, студенти, друзі!

Від щирого серця вітаю вас із Днем соборності України!

Акт Злуки Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки, підписаний 22 січня 1919 року, був визначною подією в житті нашого народу: завершив століття роздробленості та об'єднав українські землі в соборну державу.

Це свято нагадує нам про те, що ми – єдиний народ, який має спільні цінності, мету. Воно надихає на боротьбу за свободу та незалежність України.

Сьогодні, коли Україна переживає військове вторгнення, ми особливо цінуємо нашу соборність. Ми об'єднані в прагненні захистити державу від російської агресії. Ми віримо, що разом перемаємо й відбудуємо нашу соборну Україну.

Разом до Перемоги!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

Перше в новому році засідання вченої ради

Попри канікули, університет ні на мить не перестав працювати: фінал першого в новому році місяця запам'ятався засіданням вченої ради. Почалося воно радісною подією, важливим етапом життя науковців – врученням дипломів доктора наук і доктора філософії, атестатів професорів та доцентів. Далі – не менш приємна церемонія: нагородження відзнакою «Почесний доктор», яка дісталася президентові МАН, академіку НАН Станіславові Довгому. Свою інавгураційну лекцію він присвятив результатам дослідження впливу російської агресії на науковий

сектор України. Крім того, учений розповів про майбутню співпрацю з нашим вишем та передав подяки ректорові УжНУ Володимирові Смоланці й деканові ФМЕВ Миколі Палінчаку.

Відтак розглянули атестаційні справи. Учене звання доцентів присвоїли: Юлії Бобровій (кафедра міжнародного права), Анжеліці Дербак (кафедра філософії), Андріані Івановій (кафедра англійської філології), а старшого дослідника зі спеціальності «Фізика та астрономія» – Роксолані Грицак. Також учена рада проголосувала за обрання на посаду завідувача кафедри господарського права Ва-

дима Рошканюка, а завідувачем кафедри кримінального права та процесу – Ярослава Ступника.

Насамкінець науковим лабораторіям надали імена відомих науковців УжНУ. Так, лабораторії експериментальної та прикладної фізики Центру колективного користування науковим обладнанням – професора Ігоря Студеняка, навчально-науковій мікротронній лабораторії – професора Володимира Шкода-Ульянова, навчально-науковій лабораторії космічних досліджень – професорки Мотрі Братійчук.

Софія Скиба,
«Погляд».

На закарпатському конкурсі «Червоне вино 2024» (Мукачево) із-поміж 86 претендентів від 21 виробника два зразки кафедри плодощовівництва і виноградарства «Черсеґі Фюсеш» та «Ркацителі і Мускат Оттонель» отримали відповідно золоту й бронзову нагороди! Вітаємо наших фахівців із біологічного факультету!

Володимир Смоланка: «Уперше за всю історію університету ми перейшли таку умовну межу – 17 тисяч студентів»

Із підсумків 2023 року...



10-і з 200 – позиція УжНУ в консолідованому рейтингу закладів вищої освіти України «топ-200», чим, зокрема, запам'ятався 2023 р. Про це та інше звітував ректор Володимир Смоланка на традиційній конференції трудового колективу.

«Рік для університету був складним, як і для всієї країни, оскільки продовжуємо працювати в умовах агресії російської федерації проти нашої Батьківщини, тому, звичайно, діяльність потребувала внесення корективів, але мені дуже відрадно й приємно констатувати, що виш ішов уперед», – мовив керівник. Ми підвищили свої позиції в деяких світових рейтингах: у «THE Impact Rankings» у 2023-ому – на 3-6 місцях (у 2022 – на 3-7); у «QS World UR by Region» – на 12 (торік – на 14), у «Green Metric» – на 8 (у 2022 – на 9); ще ввійшли до «THE World University Rankings» (на 12 позиції). У «Scopus» нині ми – 18-і, у «Webometrics» – 15-і. Кожне досягнення викристалізувалося на фоні розбитих сердець через утрату на полі бою студентів, випускників, членів родин представників УжНУ та в

унісон із численними повітряними тривогами.

Продовжували розвивати й академічну мобільність. За звіттом, «у 2023 році здійснено 640 закордонних відряджень студентів, аспірантів, науково-педагогічних та наукових працівників до Словаччини, Польщі, Угорщини, Румунії, Чехії, Хорватії, Німеччини, Кіпру, Італії, Литви, Португалії, Ірландії, Іспанії, Словенії, Швеції, Великої Британії, Греції, Ізраїлю, Канади, Латвії, США, Швейцарії тощо». Це – і обмін досвідом/розвиток міжнародної співпраці, і стажування (наукове, науково-педагогічне, мовне), і участь у міжнародних конференціях, форумах, і частковий курс навчання, і гуманітарна мета. Також упродовж минулого року УжНУ реалізовував 18 міжнародних проєктів.

Чимало зусиль університет укладав у підтримку ініціатив Волонтеріату, який у 2023-ому реалізовував проєкти, аби надати сталі соціальні, гуманітарні, освітні послуги вразливим категоріям, зокрема ВПО. В.Смоланка згадав і про гуртожитки, де «досі – велика кількість внутрішньо переміщених осіб, котрі

нерідко проживають із дітками, тож ми облаштували нові простори, щоб гості могли почувати себе максимально близько до умов, які мали у своїх домівках».

Відповідно до звіту, «залучено понад 1,5 мільйона гривень на реалізацію проєктів, спрямованих на покращення матеріально-технічної бази університету та підтримки ВПО, які проживають у гуртожитках».

Волонтерська ж діяльність поєднувалася з освітньою та науковою. Кількість статей у «Scopus» у 2023 р. – 327 (у 2022-ому – 250); у «Web of Science» – 213 (торік – 194). Чимала кількість наукових праць, зі слів ректора, «свідчить про те, що наші наукові, науково-педагогічні працівники не втрачають духу, не зменшують свого темпу й працюють кожен на своєму місці задля Перемоги нашої держави». А показником освітнього процесу є, зокрема, кількість студентів. «Уперше за всю історію університету ми перейшли таку умовну межу – 17 тисяч студентів (нині в УжНУ – 17 132 здобувачі фаху; у 2022-ому – 16 477, у 2021 – 14 460 – прим. авт.). Ми є одним із 10 найкрупніших ЗВО України,

і популярність теж є свідченням того, як ми працюємо», – зауважив Володимир Іванович.

В університеті продовжили й оновлення. До прикладу, проєкт, «який виконується відповідно до гранту, що ми виграли, – з оновлення наших гуртожитків і навчально-лабораторного корпусу на «БАМі». Ініціатива дозволяє покращити умови праці для наших викладачів, умови навчання й проживання для наших студентів. Це – проєкт з енергоефективності, фінансується європейськими структурами зі співфінансуванням нашого вишу. Думаю, жителі міста бачать, як змінюються фасади цих будівель, відповідно те ж саме робимо й усередині», наголосив В.Смоланка.

Зросли дещо й обсяги надходжень до спеціального фонду, матеріального заохочення, матеріальної допомоги на соціальні потреби.

Крім того, на конференції трудового колективу ректор вручив одну з найвищих нагород Національної академії педагогічних наук – медаль Костянтина Ушинського – Юрію Фатулі – завідувачу кафедри хірургічних

дисциплін медичного факультету. 38 років тому закінчив УжДУ й нині залюбки продовжує тут працювати. А відзнака стосується комплексної діяльності – і освітньої, і наукової, а також історичної, адже в пана Юрія – уже 6 книжок, що розвіюють білі плями минулого Закарпаття. «Усюди підкреслюю, що я – доцент Ужгородського національного університету: чи в навчальній аудиторії, де займаюся з лікарями-інтернами, курсантами-хірургами; чи в хірургічному відділенні, яке останні півтора року маю високу честь, довіру, відповідальність очолювати; чи спілкуючись із зарубіжними колегами на міжнародних наукових конференціях щодо військово-історичної тематики в Чехії, Польщі, Словаччині. Завжди пишаюся та намагаюся з честю нести звання доцента УжНУ», – резюмував із приводу нагороди Ю.Фатула.

Засідання трудового колективу доповнив виступ представників Української академії лідерства, які нам нащедрували добра та миру. Віримо в це й продовжуємо наближати Перемогу!

Мирослава Гарздій,
«Погляд».

...першу власноруч виготовлену на верстаті деталь студент забирає собі на пам'ять...

Практична підготовка – фундамент освіти інженерів



Інженер – не тільки фахівець із вищою технічною освітою, який застосовує свої знання для вирішення різноманітних завдань. Це – також людина, котра повинна мислити творчо й нестандартно, а також уміти організувати виробничі процеси. Звичайно, розвиток таких якостей вимагає спеціальних умов та відповідного досвіду. Про особливості практичної підготовки майбутніх інженерів розповів заступник декана інженерно-технічного факультету з навчальної роботи Ярослав Легета.

– Як на ІТФ забезпечують поєднання теоретичної й практичної підготовки студентів?

– Головною метою навчального процесу є підготовка фахівця, здатного орієнтуватися в складних виробничих ситуаціях та швидко приймати правильні технічні рішення. Саме тому робимо акцент на тих професійних навичках, які формуються під час проведення практичних і лабораторних занять. Хочу наголосити, що інженерно-технічний факультет було відкрито в 1991 р. з ініціативи керівників промислових підприємств області, оскільки був відчутним гострий дефіцит кадрів. Відтоді наш підрозділ узяв за мету практичну підготовку інженерів у різних галузях промисловості й будівництва. Крім володіння теоретичними знаннями

та професійними навичками, важливими рисами спеціалістів є готовність до конкуренції, здатність до самонавчання, удосконалення. На факультеті проводять підготовку бакалаврів і магістрів за п'ятьма спеціальностями. Практична частина в студентів різних спеціальностей має особливості, проте спільною ознакою всіх навчальних планів є наявність різноманітних курсових робіт, проектів, навчальних та виробничих практик, що сприяє набуттю навичок для успішного виконання завдань у реальних виробничих умовах.

– Як відбуваються навчальні практики для першокурсників?

– Студенти першого курсу спеціальності 174 «Автоматизація, комп'ютерно-інтегровані технології та робототехніка» (освітня програма «Автоматизація та комп'ютерно-інте-

гровані технології») навчаються користуватися паяльними станціями, виконувати прості роботи, які охоплюють монтаж, демонтаж елементів, знайомляться із сучасними способами виготовлення друкованих плат, основами використання 3D-принтера та спеціалізованими інструментами. Першокурсники спеціальності 131 «Прикладна механіка» (освітня програма «Технологія машинобудування») практикуються в навчально-виробничій майстерні та лабораторіях кафедр технології машинобудування. Вивчають призначення металорізальних верстатів, їхні технічні характеристики й будову, інструкції з експлуатації. Перед початком роботи керівники практики та майстер виробничого навчання інформують здобувачів фаху про правила техніки безпеки, проводять відповідні інструктажі. Традиційно першу власноруч виготовлену на верстаті деталь студент забирає собі на пам'ять – такий собі талісман для майбутнього інженера. Також молодь набуває навичок виконання зварювальних робіт. Завданням навчальної практики з програмування для здобувачів спеціальності 123 «Комп'ютерна інженерія» (освітня програма «Комп'ютерні системи та мережі») є опанування практичних прийомів обробки даних у комп'ютерних системах, ознайомлення з нормативною й технічною

документацією, а також програмним, технічним, інформаційним та організаційним забезпеченням комп'ютерних інформаційних систем. Кінцевим етапом роботи є розробка відповідного програмного забезпечення, тестування й аналіз результатів. Під час навчальної будівельної практики першокурсники спеціальності 192 «Будівництво та цивільна інженерія» ознайомлюються з діяльністю будівельно-монтажних організацій Ужгорода, вивчають процеси проектування, зведення, експлуатації, ремонту й реконструкції будівель.

– Як студенти отримують інформацію про підприємства, на яких можна працювати після завершення навчання?

– Для студентів ІТФ промислові підприємства області регулярно організовують презентації й навчальні екскурсії, інформують про виробництво, умови праці. Такі заходи деканат спільно з випусковими кафедрами проводить як в очному режимі, так і дистанційно. Наведу кілька прикладів з осіннього семестру. У жовтні-листопаді 2023 року було організовано навчальні екскурсії на «Джейбіл Сьоркіт Юкрейн Лімітед», «Металворкс», «Ядзакі Україна», відкрити екскурсію «Місто, доступне для людей» спільно з ГО «Форза». 20 листопада компанія «Konsort», яка займається проектуванням, виготовленням, монтажем та

обслуговуванням обладнання для автоматизації виробництва й логістики, провела онлайн зустріч-презентацію для старшокурсників, на якій, зокрема, було озвучено пропозиції стосовно можливостей проходження виробничих практик, стажування й подальшого працевлаштування. Для студентів спеціальності «Будівництво та цивільна інженерія» улаштовано тренінг-практикум, присвячений новітнім технологіям та матеріалам ТОВ «Снежка Україна». 28 листопада відбулася чергова зустріч студентів кафедри комп'ютерних систем та мереж із представниками «SoftServe» – провідної української ІТ-компанії у сфері цифрових технологій і консалтингу. Координатор ІТ-академії розповів студентам про найактуальніші напрямки, про можливість безкоштовно «прокачати» знання й навички в Центрі розвитку талантів компанії, про працевлаштування з подальшим кар'єрним зростанням. Доброю традицією на факультеті є запрошення на відкриті захисти кваліфікаційних дипломних робіт бакалаврів та магістрів потенційних роботодавців, які можуть оцінити фаховий рівень випускників і запропонувати їм відповідні посади. Завдяки таким заходам жодних труднощів з улаштуванням на роботу у випускників інженерно-технічного факультету ніколи не виникало.

Софія Скиба,
«Погляд».

Із нього починається професійне майбутнє!

Такий дорослий? Чи такий ще юний? Оразу в голові виринають спогади свого студентства, перші публікації, перші успіхи й невдачі, літучки й редагування матеріалів, чергування у видавництві, хвилювання перед виходом кожного номера... Для мене це був час незабутнього знайомства з професією журналіста.

Сьогодні мій викладацький погляд на нашу газету змінився. Я точно знаю, що в часи онлайн-медіа, віртуальної комунікації й новітніх технологій модель роботи сучасного друкованого видання «Погляд» дарує студентам безцінний

досвід існування якісного часопису в традиційних стандартах журналістики.

З одного боку, це платформа для оприлюднення студентських робіт. З іншого – лабораторія редакційного менеджменту, творча майстерня юного медійника, тренувальна база для пошуку цікавих тем, для створення, коректури, верстки публікацій. Тут усе правильно й на полицях. Це – осередок нових ідей для контенту, фундамент для формування професійного медійника.

До того ж газета точно не застигла в часі! «По-

гляд» повсякчас оновлює стиль, експериментує з гострими заголовками, яскравими ілюстраціями та «хайповим» контентом. «Погляд» є в онлайн-форматі – на сайті УжНУ й у фейсбуку. Часопис завжди молодий і рішучий! А за формою та змістом залишається рідним для сотень випускників-журналістів. Адже з нього починається професійне майбутнє!

Олеся Барчан,
працівниця «Погляду»
у 2001–2002 роках,
випускниця першого випуску
відділення журналістики,
доцентка кафедри
журналістики.



Мокрий сніг, темрява та... кілька десятків інтерв'ю

Як відбувалась етнографічна експедиція ужнівців

Практика – важлива складова навчання в кожному підрозділі. Студенти-історики традиційно вирушають у поїздку: одні шукають археологічні скарби, інші досліджують музеї та архіви, а дехто подорожує Закарпаттям, щоб зібрати й увіковічнити унікальні знання жителів краю. Цьогоріч етнографічна експедиція відбувалась за незвичних умов. Незважаючи на всі труднощі, вона завершилася успішно. Подробицями й результатами практики поділився її керівник, доцент кафедри археології, етнології та культурології факультету історії та міжнародних відносин Павло Леньо.

– Якою була мета етнографічної експедиції?

– По-перше, отримати матеріали, потрібні майбутнім науковцям, аспірантам та навіть студентам. Якщо хтось хоче, то може прийти в нашу етнографічну лабораторію й скористатися ними. Ми брали інтерв'ю в представників різних вікових категорій: і в молоді, і в старших людей. Переважно це були закарпатці. Ми запитували про традиційні народознавчі теми: календарну й сімейну обрядовість, ремесла, історичні події, які респонденти пам'ятають з особистого досвіду. Наприклад, ті, кому більше 90 років, можуть розповісти про Другу світову війну. Ще ми збирали інформацію про сучасність. Зокрема, переселенців та учасників бойових дій запитували про російське вторгнення. По-друге, метою експедиції було навчити студентів працювати на етнографічній ниві, а також комунікувати між собою, адже проживання в полі, у таборі на базі практики завжди зближує. На певний час ми всі стаємо великою дружною сім'єю. День-два звикаємо одне до одного, а потім уже й шкода повертатися додому.

– Які населені пункти відвідали практиканти?

– Ми працювали в двох територіальних громадах. У Полянській перебували з 27 листопада до 3 грудня й відвідали більшість із 13 сіл. Другою поїздкою стала експедиція до Костринської ТГ, де нам удалося попрацювати в 5 населених пунктах. Там ми проживали також тиждень – із 3 до 10 січня. Усе, зрозуміло, не зробили, бо сім днів, ще й у зимку, – малень-

кий термін, але хоч би визначили, що варто виконати під час наступної практики.

– Як до опитування поставилося населення?

– Є нюанси. До війни працювати завжди було легше. Іноді жителі думали, що ми щось продаємо чи перевіряємо лічильники, але потім, коли ми розвіювали сумніви, уже погоджувалися на інтерв'ю, ділилися спогадами. Тепер додалося те, чого не було раніше, – ТЦК. Люди боялися, що ми прийшли з військомату, не завжди хотіли йти на контакт. Проте ми мали знайомих, котрі нас чекали й стали справді корисними поводитирами. Це – старости сіл, добродії, які допомагали. Наприклад, у Полянні сприяв відомий освітянин Юрій Шипович, а також голова ТГ і його дружина. Там нам безкоштовно надали облаштовану базу. Так само комфортно, завдяки голові Костринської територіальної громади та старості, ми проживали у Вишці.

– Практика відбувалась в холодний період. Чи спричинило це якісь труднощі?

– Спричинило. Просто через COVID-19 та війну в нас так давно не було повноцінної практики, що ми попри все вирішили піти на цей крок: скучили за етнографічною діяльністю. Та й для студентів корисніше, цікавіше, коли навчання відбувається поза межами аудиторії. Зміни в освітніх програмах змусили перенести практику на зимовий період, хоч зазвичай вона припадала на три тижні літа. Загалом накопичили цікавий досвід, та краще його не повторювати. Ніхто не скаржився,

але день короткий, темніє швидко. Увечері вже не було ніякого робочого настрою ні в нас, ні в респондентів. Мокрі ноги, дощ зі снігом – завжди дискомфорт, однак такі умови не завадили добре попрацювати й зібрати не один десяток інтерв'ю. Їх записували й із колегами-етнографами – знайшли чимало цікавих оповідачів.

– Які враження залишилися в студентів?

– Практика відбувається регулярно з 2015 року. Ті, хто витримував хоч день-два й не відразу просився додому, залишалися далі, здобували позитивні враження. Про це можна почитати у фейсбуці на сторінках студентів. Ми не тільки працювали, а й ходили, спілкувалися, разом поверталися на базу, готували їжу. Уранці обов'язково була невелика зарядка – кожен за чергою показував одну вправу – і всі виконували. Наприкінці робочого дня (а робочими могли бути й субота, неділя) у нас відбувалися етнографічні посиденьки. Збиралися, пили чай. Кожен розповідав, що нового за день побачив, записав, зняв, із ким поспілкувався, які труднощі виникли, що було приємним. Усі слухали, обмінювалися враженнями. Потім із колегами давали коментарі, поради, окреслювали плани, маршрути й завдання для наступного дня. Спільні побут, приготування їжі, радість, труднощі – аспект експедиції, який зближує.

– Що плануєте на майбутнє?

– Плануємо продовжувати етнографічні експедиції й по trochu охопити територію всієї області. Це програма на найближчі 12–15 років. А на коротку



перспективу потрібно повернутися в обидві ТГ, щоб зібрати матеріал, який недоопрацювали через погодні та інші обставини. Хочемо розширити тематику пошуків. Маємо на меті видати хоч би одну книжку, можливо, це буде двотомник. Після наших експедицій готує-

мо й публікуємо матеріали етнографічної практики «Етніка Карпат». Улітку плануємо поїхати на практику зі студентами спеціальності «Історія та археологія» у Дубриницьку територіальну громаду.
Софія Скиба,
«Погляд».

Людмила Горінецька: «...прочитати лікарський рецепт для мене тепер – узагалі не проблема!»

Інтерв'ю-спогад про «Погляд»



Час ніколи не залишається на місці. Разом із ним

уперед рухаються люди й світ навколо, карбуючи в нашій пам'яті тисячі образів. Особливо це помітно на прикладі того, що може здаватися вічним і незмінним. Здавалося б, ні газета, ні редакція нікуди не поділися – так само тихо чекають відвідувачів, як і багато років тому. Проте час справді минає, а «Погляд» святкує вже 25-у річницю. За цей період до роботи у виданні долучалося чимало очочих. Такою ентузіасткою була й Людмила Горінецька – набірниця, одна з перших працівниць (трудолася в редакції часопису в 1999–2004 рр.). Поділилася спогадами про свій досвід.

– Як Ви потрапили в «Погляд»?

– Колись настільки давно, що це вже здається неправдою, я хотіла бути журналісткою. Вступала на відповідну спеціальність. На жаль, навчатися так і не вийшло. Але ж доля примхлива. Одна добра людина порекомендувала долучитися до «Погляду».

– Як загалом там працювалося?

– Дуже цікаво, весело й приємно. У нас був чудовий колектив. Ми всі добре розумілися, завжди підтримували одне одного. Володимир Юрійович був справедливим і позитивним керівником. Він ніколи не забував нас повеселити й підтримати, чим дарував творче нахнення на роботу.

– Що найбільше сподобалося й запам'яталося?

– Мабуть, ставлення людей до роботи й одне до одного. Якісь проблеми та робочі моменти завжди вирішувалися легко й із гумором. Звичайно, багато цікавого можна було прочитати в газеті однією з перших.

– Чи можете розповісти якісь смішні або цікаві історії з того часу?

– Загалом траплялося чимало різних захопливих історій. Усі вони запам'яталися як неймовірно чудовий період життя! Найбільше закарбувалися спогади про те, як Володимир Юрійович нас цінував і поважав. Навіть на свято 8 березня присвятив вірш. Це було дуже приємно. Той вірш у мене навіть зберігся як пам'ятка про гарні роки в «Погляді».

– Чи знадобилися набуті навички в подальшому житті та професійній діяльності?

– У зв'язку з тим, що я була набірницею в газеті, то прочитати лікарський рецепт для мене тепер – узагалі не проблема! Будь-який почерк можу розібрати! Студенти свого часу так постаралися прищепити мені цю навичку!

Із тих світлих студентських днів, спогадати про які Людмила перенесла на папір, минув уже не десяток років, проте яскраві враження й позитивні емоції від «Погляду» усе ще живуть у її душі. Головне – не зупинятися на цьому й продовжувати творити новий спадок!

Софія Скиба,
«Погляд».

«Погляду» – 25 років!

Що згадують, пам'ятають, чого бажають нашій газеті...



Щиро вітаю творчу команду газети «Погляд» зі знаковою подією – 25-річчям плідної діяльності! Завдяки вам великий, майже двадцятитисячний колектив університету має можливість відстежувати яскраві сторінки його життєпису та краще пізнавати колоритні постаті альма-матер! Відтак видання постає цінним джерелом цікавих новин для всіх краян, потенційних абітурієнтів, їхніх батьків.

Особливо мені запам'яталися нариси про колишнього ректора Д.Чепура. Матеріали позначені високим рівнем журналістської майстерності. Бажаю вашому колективі невичерпного натхнення й нових творчих звершень!
Микола Палінчак,
декан факультету міжнародних економічних відносин, професор.



Перший номер «Погляду» вийшов у далекому 1999-ому, коли я був третьокурсником біологічного факультету. Це стало неабиякою подією для студентства, на яке, власне, видання було та залишається орієнтованим. Звісно, читати ми розпочинали з останньої сторінки, де часто натрапляли на гумористичні ситуації зі студентського життя й анекдоти відповідної тематики. У подальшому, коли я обіймав посаду заступника декана з виховної роботи, кореспонденти «Погляду» не пропускали жодного з численних тоді студентських заходів на біологічному факультеті.

Тож я завжди з нетерпінням очікував видання, щоб прочитати враження від наших активностей. Майже завжди відгуки були позитивними. Щиро вітаю колектив «Погляду» із ювілеєм! Упевнений: часопис і надалі залишатиметься цікавим не лише для студентства, а й усього колективу університету!
Федір Куртяк,
завідувач кафедри зоології, доцент.

Справжні речі випробовуються часом і залишаються справжніми впродовж існування. Це – про «Погляд». Як для багатьох студентів, так і для мене газета стала першим справжнім майданчиком для самостійності (для когось – у виборі теми, проведенні інтерв'ю, опитуванні тощо, для мене ж було самостійно відповідати за дизайнерську частину). Зараз це – спогади, та я дуже рада, що газета продовжує виходити й давати відчуття справжності для студентів теперішніх і майбутніх.

Леся Гичко,
кандидатка мистецтвознавства, дизайнерка швейцарської компанії «RubiBahntechnik» (Цюрих), працювала в «Погляді» художницею-верстальницею в 1999–2005, 2008–2014 рр.



Студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка «Універсум», викладачі й студенти кафедри журналістики, реклами та PR від усієї душі вітають дружню редакцію газети Ужгородського національного університету «Погляд», викладачів і студентів, дотичних до її існування, із 25-річчям від виходу першого номера!

Ми вітаємо головного редактора Володимира Тарасюка, вітаємо не тільки тих, хто сьогодні регулярно працює або час від часу співпрацює з редакцією, а й усіх, хто своїм талантом, своєю працею, своєю душею та серцем створював, розвивав, стверджував авторитет університетської газети, робив її цікавою, змістовною. Ми добре знаємо: усе, що досягнуто газетою «Погляд» та її колективом, – результат значної, кропіткої роботи як Володимира Тарасюка, так і колективу викладачів, студентів, які були журналістами, фотографами, верстальниками, коректорами, дизайнерами. За свої двадцять п'ять років різне траплялося на вашому шляху – успіхи та невдачі, злети і падіння. Скажу більше – ви проживаєте вже друге тисячоліття!!! Адже «Погляд» з'явився у ХХ столітті, а виходить у ХХІ. І ми віримо, що колись, на 100-літті газети Ужгородського національного університету, хтось, для нас нині не відомий, розповість про першого редактора Володимира Тарасюка, про дружину газету «Універсум» із Житомира, про співпрацю двох студентських газет та редакторів, про обмінні сторінки... Можливо, будуть про це в майбутніх медійників Ужгородського університету курсові й кваліфікаційні роботи...

Від усієї душі бажаємо нашим друзям та колегам публікацій про переможців, про славних студентів, викладачів і гостей університету, про досягнення в науковій роботі, у навчанні, про спортивні, культурні перемоги!

Бажаємо успіхів у всіх справах та починаннях, міцного здоров'я й задоволення від улюбленої роботи!
Слава Україні!

Андрій Близнюк,
головний редактор студентсько-викладацької газети «Універсум» Житомирського державного університету імені Івана Франка, доцент кафедри журналістики, реклами та PR.



Маю дуже теплі спогади про роботу в газеті «Погляд», адже це було моє перше місце працевлаштування та перший здобутий досвід. Я щойно закінчила філологічний факультет і була безмежно рада пропозиції влаштуватися коректоркою в газеті. На той момент редакція складалася з невеликої, але злагодженої команди, де завжди панувала дружня атмосфера, підтримка одне одного. Особливо

запам'яталося, коли головний редактор доручив мені віднести зверстаний примірник газети у видавництво та проконтролювати процес друку. Це було моє перше знайомство з технічними аспектами видавничого процесу, новий досвід і чимало емоцій.

П'ять років, проведених у редакції газети «Погляд», стали незабутніми. Рада, що була частиною цієї команди та зробила свій невеличкий внесок у розвиток видання.

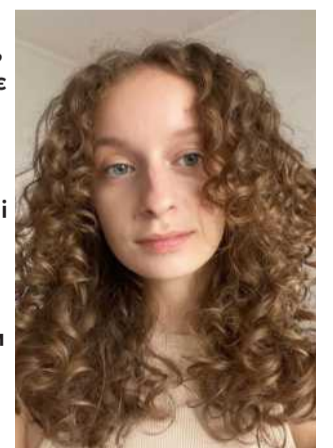
Галина Дору,
коректорка «Погляду» у 1999–2004 роках.



Трапилося так, що редакція «Погляду» – моя перша та єдина офіційна робота на журналістській ниві, тому й найпам'ятніша. Співпраця тривала майже все моє студентство. Навчання завершилося, я переїхала з Ужгорода. Це була справжня сродна праця, як казав Григорій Сковорода. Пишаюся, що стала частиною команди,

котра й надалі продовжує творити університетський вісник на такому професійному рівні. Постійна підтримка перших медіакроків, свобода вибору теми й жанру, якісна коректура необхідні початківцям, і «Погляд» це дає. Крім того, на сторінках часопису є фахові матеріали педагогів, старших колег. Тож газета вдало поєднує молодість і досвід, залишаючись справжнім літописом УжНУ.
Ольга Вертелецька (Брайлян),
працювала в «Погляді» верстальницею та кореспонденткою в 2017–2020 рр.

Я рада, що в нас є джерело, яке підсумовує останні події університету. Приємно бачити знайомі обличчя на фотографіях і впізнавати імена, читаючи публікації. Подобається, що в газеті є матеріали студентів. Вона живе в стінах УжНУ. І це дає відчувати себе його частиною. Навіть якщо ти ніколи про неї не чув, усе одно зможеш знайти випуск, де є згадка про улюбленого викладача або про твій факультет, а в кінці побачиш добірку анекдотів.
Катерина Куприч,
студентка 1 курсу (заочне відділення, спеціальність «Будівництво і цивільна інженерія»).



Відправлення на фронт, опіка ветеранами, заклики змішувати борошно, шити одяг школярам... Що ще робила церква в час Першої світової війни

У #10 (275) наше видання, повідомляючи про календарну реформу, згадувало про те, що Марія Майороші, кандидатка історичних наук, асистентка кафедри історії Угорщини та європейської інтеграції, директорка Музею історії УжНУ, із початку повномасштабного вторгнення активно досліджує роль церкви в час війни. І в цьому випуску «Погляд» продовжує ознайомлювати з відповідними розвідками, а саме йтиметься про період Першої світової.

М.Майороші показує архівні роздруковки, де бачимо список відправлених на фронт молитовників та релігійної літератури, офіційні накази, листування та інші документи. Усе – свідчення допомоги, яку надавала церква в часи Першої світової війни. Відомо, що й нині різні конфесії (звісно, крім молитовної підтримки) допомагають фронту: і капеланством, і зборами на автівки, інші засоби, одяг тощо... Це й спонукало дослідницю шукати точки дотику сьогодення та історії. У червні, до речі, зніщувала круглий стіл «Роль церкви в суспільстві під час війни», що об'єднав представників різних конфесій. У перші дні повномасштабного вторгнення науковиця порівняла звернення апостольського адміністратора Мукачівської дієцезії римсько-католицької церкви в Україні Миколи Лучка з таким самим документом 1944 року, виданим Миколою Дудашем, єпископом Мукачівської греко-католицької єпархії, і виявила схожий зміст. Передусім це – заклик священників залишатися з вірянами, щодня молитися за мир, постити. «Відповідну тему досліджую практично з осені 2022 року. Працюю в архівах, поки що тільки Закарпатської області. Проаналізувала понад п'ять ти-

сяч документів, які стосуються історії Мукачівської греко-католицької єпархії, тому що наразі зосередилася на вивченні згаданої церковної інституції», – каже М.Майороші.

Співрозмовниця показує циркуляри (їх видавав єпископ) – чи не основні офіційні джерела інформації, а також – листування, аби доповнювати загальну картину. Власне циркуляри науковиця умовно ділить на два типи: перші два роки війни та другі. Церква постійно закликала молитися за своїх захисників. «Колісь ми це тільки могли уявити, а зараз уже самі відчуємо, що жити в стані війни – важко. Люди втрачають віру, дещо бойовий дух, стають дедалі більше психологічно виснаженими (особливо якщо порівнювати з початком війни). Але схоже пережили наші попередники понад 100 років тому. Церква підтримувала морально, матеріально військових, їхні родини, дбала про вдів і сиріт, навіть заснувала сиротинці, улаштувала різні збори в громадах (на пенсії, для сиріт). До прикладу, було звернення з Будапешта, щоб єпископ надав якийсь прихисток сиротам з інших регіонів, адже часто йшлося про те, що християнське католицьке суспільство має не залишати в біді. А ось умовно



друга частина Першої світової (1917–1918 рр.) була духовно насиченою. Відчувалася втома, тож єпископ звертався до священників із проханням робити служби святковішими, більше говорити з вірниками, піднімати дух», – розповіла М.Майороші.

Крім того, держава відшкодовувала певні збитки. Зокрема, церквам. Науковиця віднайшла документ на кшталт чека, випущеного єпископом військовим керівником за використання для військових потреб 10 мідних тазиків. Ще в 1917–1918 роках храмам доводилося віддавати дзвони, які переплавляти (також необхідність для армії) – через нестачу металу. Траплялися й прохання священників, котрі просили не забирати дзвони, тож згодом єпископ видав указівку, аби залишати лише ті, що мали статус історичних пам'яток.

Якщо нині в церквах можуть закликати парафіян донатити або жертвувати бодай кавою для того, аби закрити певні збори, то в часи Першої світової прохання стосувалися навіть заощадливого ставлення до їжі. Дослідниця мовить: «Держава не видавала



обмежень, але через церкви про-сувала ідею важливості випікання хліба не лише з пшеничного борошна, а змішування з ячмінним, пшеничним, кукурудзяним, картопляним, аби було більше борошна й можна випекти більше хліба; тобто церква теж долучалася до контролю, скажімо, певних продовольчих моментів».

У перші два роки війни спостерігалася значна допомога військовим, а в наступні два релігійні організації стали вже й піклуватися про тих, хто отримав інвалідність через війну. «Уявляєте, що в той період кожна людина з інвалідністю мала мати свого опікуна, який контролював психоемоційний, фізичний стани, за потреби відвозив до конкретних установ для особливого лікування, забезпечував нагляд удома. І зазвичай це робили священники або особи, пов'язані з церковними громадами», – додає науковиця.

Ще держава виплачувала такий собі гонорар людям, котрі брали під опіку сиріт, насамперед дітей військовослужбовців. А церква забезпечувала навчальний процес. М.Майороші на-

трапила на документи, «де, наприклад, єпископ закликав до педагогічної діяльності (учителів було мало – теж пішли на фронт), і саме церква займалася народною освітою. Тоді взагалі існував такий орган, як Міністерство релігій та народної освіти – ці два напрямки діяли спільно. Ба більше, коли не вистачало вчителів, одягу для дітей (щоб ходити до школи), цим теж мала займатися церква: просила вчителів шити вбрання, виготовляти взуття».

І ще... Тоді функціонував інститут капеланства. Утім, таких духівників називали «польовими священниками». Вони, зі слів науковиці, підтримували військових під час бойових дій; надавали медичну допомогу; і звісно, виконували свою душпастирську роботу; забезпечували поховання (щоб не залишити на полі жодного солдата й відправити згаданий чин із почесністю).

Крім воєнних викликів, церква продовжувала вінчати, хрестити та виконувати звичну для себе місію.

Мирослава Гараздій,
«Погляд».

Студентство як скульптор особистості

Коли стаємо студентами – починається новий етап у житті: набуваємо досвіду, формуємо звички, шліфуємо відповідальність... Ключовим аспектом становлення є навчання. Університетська освіта розширює кругозір, пропонує важливі предмети. Це сприяє особистісному зростанню, розвитку критичного мислення, тренує комунікативні навички, зокрема через взаємодію з викладачами та однолітками (ідеться і про обговорення ідей, і про міркування над важливими питаннями).

Тобто студентство – наче скульптор, який довершує чергові роботи під назвою «Людина», філігранно виточуючи з нас кращі версії. Євгенія Салька (5 курс, відділення журналістики) розповіла: «Університет неабияк змінив. Раніше я не хотіла спілкуватися, любила самотні прогулянки. А тепер маю багато знайомих, друзів. Мене сприймають як найкомунікабельнішу. Виш – місце, де ти формуєшся».

Студентське життя також сприяє соціальному розвитку завдяки різноманітним заходам, розвиває лідерські якості, здатність працювати в команді, знайомить із чудовими людьми. Ось п'ятикурсника відділення журналістики Софія Бурда мовила: «Навчання допомогло знайти роботу, яка приносить задоволення. Ба більше, навіть чітко бачу себе в цьому напрямку».

Водночас студентство вимагає чимало енергії, зосередженості, правильного розподілу часу. Слід не забувати про фізичну активність, правильне харчування, підтримку психологічного стану, що допоможе зберегти баланс.

Тож нам слід лише мудро використати цей період, бути відкритими перед новими можливостями, виявляти ініціативу, накопичувати чудові спогади й корисні навички.

Ольга Білинець,
студентка
відділення журналістики
(заочна форма навчання).

«Gravity Religion»: музиканти, котрі навчаються в УжНУ

«Gravity Religion» – доволі відомий музичний гурт в Ужгороді й не тільки. Я поспілкувалася із солістом Олександром Олександром (псевдонім – Alex Zoom), третьокурником стоматологічного факультету, і дізналася чимало цікавого, чим, власне, ділюся і з вами.

Колектив складається з трьох людей. Крім Саші, це – гітарист Еріх і барабанщик Юрій. «Gravity Religion» має цікаву історію створення. О.Зимомря був учасником гурту «Mirror Scenes». Тоді музиканти ще не мали концертного досвіду й виступали тільки в Ужгороді на фестивалях. Згодом колектив перестав існувати. Однак зародилася нова історія...

Про створення «Gravity Religion» розповідає соліст: «Я зустрівся з Еріхом на вечірці. «Потусили, зрозуміли, що в нас схожі вподобання в музиці. Ходили так на кілька вечірків. А познайомились узагалі на зйомках кліпу нашого дру-

га. Знайшли спільну мову – і почали грати в іншому колективі – «OneBio». Там був і наш теперішній барабанщик Юрій. Я прийшов на їхню репетицію. Сподобалося. Потім хлопці почули мій вокал – і склалася повноцінна картина». Саша каже, що після цього він та Еріх почали виходити на ужгородський міст – так боролися зі страхом виступати перед публікою.

Важливу роль, як мовив соліст, відіграла «Студвесна-2022» в Ужгородському національному університеті – «тоді відбувся перший концерт «Gravity Religion». На заході потрібно було виступити від стоматологічного факультету нашого вишу. Колеги з радістю погодилися. Ми посіли друге місце. Хоч мали тільки одну репетицію. Згодом збиралися часто: виступали на вулицях, грали сучасну українську музику, зокрема рок, балади та інше. Саме в Ужгороді з'явилися перші поціновувачі творчості GR».

Гурт удосконалюється. Уже виступав у Львові.

«Було чимало труднощів, – згадує Олександр, – та все ж нам удалося вразити слухачів».

Також хлопці їздили з концертами до Івано-Франківська.

Чи важко поєднувати навчання й творчість? Саша відповідає: «Звісно, тим паче, якщо ще працюєш. Але стараємося поєднувати; хоч спати за 5 годин – важко». Музикант поділився порадами для тих, хто б хотів стати успішним у цій творчій сфері:

«Не потрібно боятися. Варто наважитися й просто творити».

Анастасія Савко,
студентка
відділення журналістики.

Скасувати заочну форму?

Скасування заочного навчання – важливе питання, яке довго розглядали. Подія збентежила студентів і розділила на дві категорії: одна вважала, що це добре, бо посилить відповідальність здобувачів фаху, інша певна: ідея погана, оскільки заочна форма дозволяла підзаробляти й оплачувати навчання.

Так, Іван Селемон, першокурсник стоматологічного факультету, зазначив: «Новина моїх знайомих не дуже порадувала, дехто хотів перевестися для підробітку, а хтось просто для того, щоб не їздити туди-сюди».

Микола Міщанин (1 курс, інженерно-технічний факультет) додає: «Скасування заочного навчання не принесе значної користі, адже студентам легше

здобувати фах заочно й так вони зможуть перебувати вдома з рідними або за кордоном. Радий, що відповідний законопроект так і не підписали, оскільки не в усіх є змога навчатись очно».

На думку Дарини Половки, першокурсниці факультету суспільних наук, «є свої переваги та недоліки. «Мінуси» відчули здобувачі фаху, котрі працюють або перебувають за кордоном. Із погляду «плюсів» – усе ж очне навчання супроводжується новими знайомствами; молодь спілкується з майбутніми колегами, що неабияк впливає на формування уявлення про свою професію. Більшість спеціальностей потребує саме офлайн-форми, адже є семінари та практики, які неможливо провести самостійно

або на лекціях у випадку заочної. Також очне навчання дає змогу спілкуватися з новими людьми, ставати самостійнішими».

Була б задоволена можливою новацією Юлія Рошко, студентка філологічного факультету. На думку дівчини, здобувачам фаху це пішло б на користь і вони змогли б більше комунікувати, знайомитися як із ровесниками, так і з відомими людьми.

Тим часом Верховна Рада не прийняла рішення про скасування заочного навчання. Профільне міністерство теж поки не любить цю ідею. Утім, схоже, вона ще обговорюватиметься з метою покращення якості освіти.

Юлія Скира,
студентка
відділення журналістики.

Надія Гапатин тріумфує на етапах Кубка Європи!



Вітаємо спортсменку-тректову юристку Надію Гапатин! Вона посіла друге місце у Фольгарії (Італія) на Кубку Європи зі сноубордингу. «Срібло» закарпатці підкорилося в паралельному слаломі.

Відтак наша спортсменка ви-

ступила на етапі Кубка Європи в Пампорово (Болгарія). І знову успішно: у перший день посіла третє місце, у другий – друге! Це вже четвертий медалевий успіх Надії на етапах Кубка європейського рівня.

Володимир Тарасюк,
«Погляд».



В Оноківському інклюзивно-ресурсному центрі маленьких відвідувачів та їхніх батьків колядками й щедрівками веселила студентська рада й профком УжНУ. Дітки отримали смачні солоденькі подарунки, а корисні – від ІРЦ.

За інформацією факультету математики та цифрових технологій.

Гортаючи підшивки...

Час так швидко й непомітно летить... За чверть століття видання встигло пережити не одну зміну поколінь, а безпосередньо в невеликому колективі (із 3-5 осіб залежно від періоду) тут попрацювало близько 40 журналістів та інших творчих працівників. Їхнє число з кожним роком зростає. І це без навчальних редакцій, досвід яких проходять практично всі першокурсники відділення журналістики (і не лише). Газета «Погляд» уже давно стала своєрідним трампліном для здобувачів медійного фаху й тримає цю планку.

Звичайно, за чверть віку наша газета змінювалася. Логотип, стиль оформлення сторінок, імена авторів, манера написання матеріалів, тематика публікацій тощо. Але одне залишається незмінним – редакція намагається балансувати між розповідями про університетське життя та висвітленням інших знакових тем.

Якось мені до рук потрапило декілька старих екземплярів часопису. З'явилася нагода дізнатися, про що раніше писали в ньому, та порівняти з теперішнім.

Зокрема, один із випусків за 2000 рік не дає впізнати сучасну газету: логотип із високими літерами, публікації про приїзд Леоніда Кучми на Закарпаття, революційний рух молоді в області, відродження української книжки, стаття про розвиток інтернету... Видання тоді було двоколірним.

Через 10 років в одному з номерів знову новий логотип, із

великою літерою «О» в основі. Першу шпальту – теж не впізнати! Тоді ж активно друкували цитату місяця.

Матеріали розміщували у форматі журнального бліщу. Писали про літературний клуб німецької мови, про моду – у чому зустріти Новий рік, передбачення студентам і викладачам на 2011-ий... Ішлося й про підвищення стипендії, покращення побуту, завершення сесій... Щось не змінюється ніколи!

А вже в 2015-ому «Погляд» набуває звичного нам вигляду, але порівняно з нинішнім часописом та газета дуже яскрава, менш консервативна, із помітним використанням інфографіки. Заголовки часто «забігають» на світлини, тоді як нині творчим балом править його величність «Повітря». І знову: з одного боку, можна натрапити на такі незвичні жанри, як казка, легенда, але є й матеріали про вічні теми (узяти той же спорт)...

У наш час наповнення газети взагалі не схоже на примірники за 2000, 2010 чи 2015 роки: три різні логотипи, абсолютно інші стилі верстки... «Погляд» у чому розвивався, експериментував, даючи простір для творчого польоту молоді, а в чомусь залишався вірний традиціям. Мабуть, у цьому і є краса, сила «Погляду»! А 25 років газеті – не межа, лише початок чогось нового...

Андрій Русин,
студент
відділення журналістики.

На благодійному турнірі до Дня соборності України викладачі УжНУ зібрали для ЗСУ 12 000 гривень



Викладачі нашого вишу влаштували турнір із міні-футболу на підтримку Збройних сил та з нагоди Дня соборності України. Захід також використали для популяризації спорту. А започаткували з ініціативи факультету здоров'я та фізичного виховання й профспілкової організації викладачів і співробітників.

Матчі з участю представників чотирьох факультетів (історії та міжнародних відносин, здоров'я та фізичного виховання, а також юридичного й біологічного) були безкомпромісними. У результаті баталій три з чотирьох команд набрали однакову кількість очок – по 6. За додатковими показниками, а саме різницею м'ячів, перемогли правники. Їх нагородили кубком. Призери отримали також грамоти й медалі. Церемонію нагородження здійснили Петро Мільян, начальник відділу молоді та спорту Ужгородської міської ради, Олександр Конопльов, заступник голови профспілкової організації УжНУ, Едуард Сивохоп, декан факультету здоров'я та фізичного виховання, і Василь Шароді, старший викладач кафедри фізвиховання.

А найголовніше – організатори та учасники для потреб ЗСУ назвали 12 000 гривень.

Володимир Тарасюк,
«Погляд».



Сквош – гра, яка тренує і тіло, і мозок

Сквош – ракетковий вид спорту в закритому приміщенні, який зацікавив одну зі студенток УжНУ – Марину Наумову, стоматологиню-п'ятикурсницю. Дівчина розповіла, чому обрала саме сквош.

– У чому суть поединку?

– Якщо без подробиць, то змагання зводяться до необхідності учасникам почергово відбивати м'ячик від передньої стінки. Гра розрахована на двох, але тренувати удари можна й самотійно. Спортсмен, який займається сквошем, має не лише фізичне навантаження. Для успішного суперництва потрібно обирати власну тактику. Отож доведеться тренувати як тіло, так і мозок. Добра фізична підготовка – завжди перевага, але переграти суперника за допомогою стратегічного мислення – особливий вид задоволення. Мені імпонує,

що, з одного боку, сквош – інтенсивне фізичне навантаження, але водночас потрібно не просто бити по м'ячу та сподіватися на успіх. Необхідно напружуватися розумово, обходити суперника тактично. Перед тренуванням також вдається спілкуватися з людьми, із якими об'єднали спільні інтереси.

– Які б нюанси виокремила в грі?

– Вона полягає в почерговому обміні ударами ракетки по м'ячу так, щоб суперник зробив помилку та не зміг відбити. Нюансів насправді багато. Вони стосуються здебільшого техніки ударів, культури гри й обрання тактики. Без тренера важко опанувати сквош.

– Із чого почалося захоплення ним?

– Друзі запросили зіграти з ними, я погодилася, а потім



мені так сподобалося, що це переросло у велике захоплення. Одразу почала займатися з тренером, чим уберегла себе від формування звички грати абияк та можливих травматичних ситуацій на корті.

– Чи не складно змагатися з друзями?

– Якщо грати лише з друзями, то із часом починаєш драгуватися, що рука звикає до непра-



вильного положення, іноді навіть травматичного, м'ячів багато пропускаєш, навіть партнеру «зарядити» можеш. Тому я «за» те, щоб новачок починав гру, хоч би перші заняття, із тренером, який одразу почне пояснювати, як діяти ефективно, цікаво та, щонайважливіше, безпечно.

– Чому б ти ще порадила обрати сквош?

– Кажуть, сквош – аристокра-

тичний вид спорту. Лише добрі, позитивно налаштовані люди ним займаються. Це все тішить, підігриває цікавість до занять. На перший погляд може здатися, що гра нудна та посередня, але тут головне – спробувати. Я перевірила на собі й сміливо раджу всім читачам «Погляду».

Юлія Дердюк,
магістратка
відділення журналістики.

ФОТОФАКТ



В УжНУ відбулося вручення дипломів новопідготовленим магістрам. Зокрема, документи про закінчення другого рівня вищої освіти вручили філологам. Деканові факультету, професорові кафедри журналістики Юрію Бідзілі особливо приємно було вітати медійників. Серед них – Діану Шух.

АНЕКДОТИ

Михайло настільки був скупим, що навіть не користувався соціальними мережами. Бо його лякала кнопка «Поділитися».

– Куди поїдемо відпочивати цього року?

– Та зважаючи на бюджет, ми не стоимися!

Пішла купувати плаття. Не влізла. Засмутилася й купила торт. Уліз, хай йому грець!

Із соцмереж.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

ОГОЛОШЕННЯ

Залікову книжку, видану Дерманському Артемові Андрійовичу, студентові 2 курсу медичного факультету (спеціальність 222 «Медицина»), уважати недійсною.

Ярмарок спеціальностей, «Тустань», «Modern Trends in IT» і не тільки...

Торік першокурсники стали свідками багатьох університетських подій, адже навіть один навчальний семестр був сповнений різноманітних заходів: на факультеті приїжджали цікаві особистості, тривали ярмарки, екскурсії. Я спробувала дізнатися, що найбільше запам'яталося студентам.

Софія Белявська, спеціальність «Психологія»: «Найбільше запам'ятався ярмарок спеціальностей – день, коли до УжНУ завітали старшокласники й переглядали виставку всіх факультетів. Це був такий насичений день! На експозиції ми розмістили багато цікавої інформації; можна було краще ознайомитися з різними напрямками. Свого часу, перед тим, як вступати, і я там почула чимало нового. Під час перерви спілкувалася з деякими учнями, більше розповіла про нашу спеціальність, як тут навчаємося. Було цікаво!»

Кирило Водянчук, спеціальність «Туризм»: «Найбільше мені запам'яталися дві події. На день туризму весь факультет їздив до Оріховиці. Біля річки смажили м'ясо, їли бограч, спілкувались і весело проводили час. Крім того, ми побували на екскурсії у Львівській області, де розташована старовинна фортеця «Тустань». Нині це – уже залишки давньоруського оборонного комплексу на скелях, але побувати там варто

кожному! А після відвідин названого історико-культурного заповідника завітали в колибу й насолодились обідом».

Валерія Кудибіна, спеціальність «Медицина»: «Зараз я ще під враженнями від нового етапу в моєму житті. Чи сподобався мені? Безперечно! Чи важко? Дуже. Усе ж щаслива, що зараз навчаюся в оточенні чудових одногрупників; остаточно переконалася: люди, із якими ви навчаєтеся, відіграють неабияку роль. Усе абсолютно нове: ровесники, викладачі, предмети. Я побачила місто з іншого боку. У нашій групі з'явилася маленька традиція: на кожен день народження вітаємо іменинників, і все це дуже мило. Разом ходимо на каву, фільми, прогулянки. Заходи в університеті цікаві, але, на жаль, через брак часу побувати на них мені ще не доводилось. Я в очікуванні нових емоцій на шляху до омріяної професії!»

Валерія Кучерява, спеціальність «Інформаційні системи та технології»: «Нещодавно на моєму факультеті, у конференц-залі, відбулася зустріч представника IT-компанії «SoftServe» за темою «Modern Trends in IT». Слухати та спостерігати за людиною, яка досягнула висот, неймовірно цікаво. Я дізналася багато фактів про сферу IT, а також почула декілька порад для розвитку своїх умінь і налаштування на працю. Узагалі гість допоміг зрозумі-

ти, що це за сфера й чого від неї очікувати. Після зустрічі вийшла натхненною та з розумінням, до чого готуватися і як подолати невпевненість».

Юлія Пузак, спеціальність «Історія та археологія»: «Моя улюблена подія відбулася 16 вересня. Із навчальною екскурсією ми, студенти-історики, відвідали Невицький замок. Захід проводив невтомний Ігор Анатолійович (Прохненко). Відтак ми мали імпровізований пікнік, який сподобався всім. Завдяки цій події маю нових знайомих, спілкувалася з цікавими людьми».

Христина Ходанич, спеціальність «Середня освіта. Біологія та здоров'я людини»: «Найбільше запам'ятався благодійний концерт, який улаштували в ректораті УжНУ; захід був спрямований на збір коштів для ЗСУ. Відчуття спільного прагнення допомагати створило надзвичайно позитивну атмосферу».

Як бачимо, факультети намагаються насичувати навчання екскурсіями та цікавими зустрічами. І це важливо, адже потрібно перемикає увагу та відпочивати. А різні форми дозволяють допомагати більше комунікувати, краще пізнавати світ фаху, насолоджуватися справжнім студентським життям.

Вероніка Межуєва,
студентка
відділення журналістики.

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 309. Ціна – безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 06.02.24. Засновник і видавець – ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад – 1000 примірників. Формат А3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008. Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальний за випуск номера: В.Ю.Тарасюк.

Головний редактор:
В.Ю.Тарасюк.

Художній редактор:
С.Ю.Скиба.

Коректор:
М.Б.Гараздій.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород,
вул. Університетська, 14 (ауд. 424).

Поштова скринька:
poglyad@uzhnu.edu.ua

Телефон редакції:
067-880-85-71.